

rede vi, at det er Hensigten at henvise det Lovforslag, der her foreligger til Behandling, til nærmere Overvejelse i et Udvalg. Under Henvisning hertil skal jeg indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Jeg skal minde om, at da denne Sag i sin Tid første Gang var til Behandling her i Folketinget i Samlingerne 1905—06 og 1906—07, blev der af den socialdemokratiske Gruppe ydet Medvirken til Gennemførelsen af den Lov, der nu er Tale om at forny. Naar der nu her foreligger til Behandling Forslag om Fornyelse af denne Lov for 5 Aar ud i Fremtiden, ønsker jeg ganske kort at sige, at vi ligesom den Gang ønske at medvirke til Sagens Gennemførelse. I det Øjeblik man staar overfor Spørgsmaalet om Fornyelse, kunde det naturligvis være af største Interesse at gaa nærmere ind paa Spørgsmaalet om, hvorledes denne Lov har virket. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind herpaa. Det havde naturligvis været lettere for os at bedømme Virkningen, naar vi havde haft liggende for os et fyldigere Materiale med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovens Virksomhed end det, som foreligger for os. Det havde været af største Interesse for os, om Lovforslaget havde været ledsaget af Oplysninger om, hvor mange Afgørelser der er truffet i Henhold til den gældende Lov, og hvor mange Forlig der er indgaaet for disse Voldgiftsdomstole. Imidlertid, det foreligger der ikke her nogen Opgørelse over, og der er altsaa ikke nogen Lejlighed til at komme ind paa denne Side af Sagen.

Derimod foreligger der, — det vide vi jo alle — en Del Udtalelser, der tyde paa, at der hist og her har været nogen Utilfredshed med Loven. Naar man lægger Mærke til de Udtalelser, der ere komne frem gennem „Ugeskrift for Retsvæsen“ og endvidere til de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem fra Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) under Finanslovsforslagets første Behandling den 28. Oktober sidste Aar, synes denne Utilfredshed særlig at have gjort sig gældende indenfor Juristernes Kred. Skal man dømme efter disse Udtalelser, faar man unægtelig det Indtryk, at denne Lov har virket i allerhøjeste Grad uheldigt. Nu tror jeg ikke, at man kan fælde en rigtig Dom alene paa Grundlag af de Bemærkninger, som i saa Henseende ere fremkomne. Det er muligt, ja det er vel uomtvisteligt, at der i Henhold til denne Lov er truffet urimelige og uensartede Afgørelser, det skal jeg

ikke benægte, men det er ogsaa uomtvisteligt, at der ved de Afgørelser, som træffes af Juristerne, af Dommerne, undertiden fremkommer Resultater, som ere urimelige eller i alt Fald urimelige efter den almindelige Befolknings Opfattelse, og ligeledes er det uomtvisteligt, at der fremkommer uensartede Afgørelser. Jeg synes altsaa ikke, at der er oplyst tilstrækkeligt til, at man der ud fra kan slutte om denne Lov, at den har virket uheldigt.

Det, som var Hovedhensigten med denne Lov, da den i sin Tid kom frem, var, som det er nævnt i Gaar af det ærede Medlem fra Halvrimmen (C. Sørensen), at man vilde søge at faa en hurtig Afgørelse og en billig Afgørelse af de Stridigheder, som opstaa i Anledning af Handel med Husdyr. Hvorvidt Loven har været i Stand til at opfylde disse to Formaal, er der naturligvis delte Meninger om. Her er der sikkert fremkommet Skuffelser; det har ikke altid været hurtige Afgørelser, man har faaet frem, og heller ikke altid billige Afgørelser. Imidlertid er der nu stillet Forslag om Ændringer i Loven, særlig i § 5, som jeg synes yde nogen Garanti for, at man bedre kan naa det Maal, man den Gang satte sig. Jeg betragter de Ændringer, som ere foreslaaede, som Fremskridt; jeg betragter det blandt andet som et Fremskridt, at det foreslaas, at Parterne saa vidt muligt skulle møde personligt, første Gang Sagen behandles for Voldgiftsretten; og endvidere betragter jeg det som et Fremskridt, at der i § 7 aabnes Adgang til en Appel af de Afgørelser, som fældes ved Voldgiftsretten. Det er min Opfattelse, at hvis man vilde stryge den skriftlige Procedure, saaledes som det i sin Tid var Folketingets Standpunkt, vilde man sikkert derved i en betydelig Grad medvirke til en hurtig Afgørelse af de Stridsspørgsmaal, som opstaa.

Endelig skal jeg kun bemærke, at jeg vilde have fundet det rigtigt, om den højtærede Justitsminister, den Gang han udsendte Cirkulære for at indhente Oplysninger om, hvorvidt man ude i Landet ønskede Loven forlænget, ogsaa havde spurgt Husmandsforeningerne. Den højtærede Justitsminister har indskrænket sig til at spørge Landboforeningerne. Det er i de senere Aar mere og mere blevet Skik — og det glæder jeg mig over —, naar man fra Regeringens Side ønsker Udtalelser fra Landbokredse om, hvorvidt man ønsker dette eller hint Forhold forandret, at man da ikke blot nøjes med at spørge Landboforeningerne, men ogsaa spørger Husmands-